

Všetky cesty vedú sem

„Všetko, čo Mariana
napíše, je číre zlato...
skutočný dar pre
fanúšikov romantiky!“

ALI HAZELWOOD

MARIANA ZAPATA

Ljndeni

Všetky cesty vedú sem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Mariana Zapata

Všetky cesty vedú sem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Všetky cesty vedú sem

MARIANA
ZAPATA

Všetky cesty vedú sem

Z angličtiny preložila
Miriam Ghaniová

Ljndeni

Mariana Zapata: *All Rhodes Lead Here*
Copyright © 2021 by Mariana Zapata
Translation © Miriam Ghaniová, 2023
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3854-5
ISBN e-knihy 978-80-566-3864-4 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3865-1 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3863-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Neviem, ako by som bez teba zvládla tento posledný rok.

Eva, ďakujem ti za všetko.

Najmä za tvoje priateľstvo.

Prvá kapitola

Oči ma pálili. Neprestalo ma v nich pichať, odkedy sa zotmel, ale aj tak som ich prižmúrila. Predo mnou, na samom okraji svetiel môjho auta, sa objavil nápis.

Zhlboka som sa nadýchla a hned' som zase vydýchla.

VITAJTE V PAGOSA SPRINGS

Pri najhlbších horúcich
prameňoch na svete

Potom som si tabuľu prečítala ešte raz, aby som sa uistila, že som si to nevymyslela a som naozaj tu. Konečne.

Trvalo to len celú večnosť.

Dobre, večnosť, ktorá sa pretiahla na dva mesiace. Osem týždňov pomalej jazdy, počas ktorej som sa zastavovala takmer pri každej turistickej atrakcii a v každom dvojhviezdičkovom hoteli alebo v dovolenkovom ubytovaní cestou z Floridy cez Alabamu, Mississippi a Louisianu. Strávila som nejaký čas v Texase a potom som zamierila do Arizony, objavovala mestá a mestečká, ktoré som v minulosti nestihla preskúmať, keď som tadiaľ prechádzala. Dokonca som navštívila aj starého priateľa a jeho rodinu. Keď už som bola tam, zašla som do Vegas, pretože to bolo miesto, kde som bola už najmenej desaťkrát, ale nikdy sa mi nepodarilo naozaj ho vidieť. V Utahu som strávila takmer tri týždne. Napokon som si vyhradila týždeň na to, aby som si pozrela Nové Mexiko, než som sa vrátila späť do hôr. Do Colorada. Dúfala som, že to bude môj posledný cieľ.

A teraz sa mi to podarilo. Alebo takmer.

Spustila som plecica, pritlačila som ich späť k sedadlu a trochu sa uvoľnila. Podľa navigácie mi zostávalo ešte tridsať minút, aby som sa dostala do bytu, ktorý som si prenajala na druhej strane mesta v juhozápadnej časti štátu, o ktorej väčšina ľudí nikdy nepočula.

Domov na ďalší mesiac alebo možno aj dlhšie, ak všetko vyjde tak, ako som chcela. Predsa len som sa musela niekde usadiť.

Obrázky domu na prenájom, ktorý som si rezervovala, boli presne také, ako som hľadala. Nič veľké. Nie v meste. Páčil sa mi najmä preto, že mi pripomínal posledný dom, v ktorom sme bývali s mamou.

Vzhľadom na to, že som si ho rezervovala na poslednú chvíľu, hneď na začiatku leta a turistickej sezóny, nebolo už veľmi z čoho vybrať – teda na výber nebolo takmer nič. Na myšlienku vrátiť sa do Pagosa Springs som prišla pred dvoma týždňami uprostred noci, keď mi na duši ležala ťarcha všetkých rozhodnutí, ktoré som za posledných štrnásť rokov urobila – ani nie po prvý raz, skôr po tisíci – a snažila som sa nerozplakať. Slzy sa neobjavili preto, že som bola v izbe v Moabe úplne sama a v okruhu viac ako tisíc kilometrov som nemala nikoho, komu by na mne záležalo. Vytryskli preto, lebo som myslela na svoju mamu a na to, že naposledy som bola v tomto kraji s ňou.

A možno trochu aj preto, že som nemala ani poňatia, čo sa, dočerta, deje s mojím životom, a to ma pekelné desilo.

A práve vtedy mi napadla tá myšlienka.

Vrátiť sa do Pagosy.

Prečo nie?

Veľa som premýšľala o tom, čo chcem, čo potrebujem. Nemala som veľmi čo robiť, keď som bola dva mesiace takmer nepretržite sama. Rozmýšľala som o tom, že si urobím zoznam, ale už som mala dosť zoznamov a rozvrhov; posledných desať rokov som strávila počúvaním iných ľudí, ktorí mi hovorili, čo môžem a čo nemôžem robiť. Skončila som s plánmi. Úprimne povedané, skončila som s mnohými vecami aj ľuďmi.

Len čo som si spomenula na miesto, ktoré mi kedysi bolo domovom, vedela som, že to je to, kde chcem byť. Tá myšlienka mi jednodu-

cho pripadala správna. Už ma nebavilo chodiť po svete a hľadať niečo, čo by môj život opäť uviedlo do zdanlivého poriadku.

Rozhodla som sa, že to vyriešim. Nový rok, nová Aurora.

Čo na tom, že bol jún? Kto povedal, že nový rok sa musí začať prvého januára, nemám pravdu? Ten môj sa oficiálne začal množstvom slz v stredu popoludní asi pred rokom. A nastal čas na novšiu verziu osoby, ktorou som vtedy bola.

Práve preto som sem prišla.

Bola som späť v meste, v ktorom som vyrastala, o dvadsať rokov neskôr.

Tisíce kilometrov od Cape Coral a všetkých v Nashville.

Slobodná a voľná, aby som mohla robiť, čo som chcela, po prvýkrát za veľmi, veľmi dlhý čas.

Mohla som byť, kým som chcela. Lepšie neskoro ako nikdy, však?

Vydýchla som a mykla plecami, aby som sa trochu viac prebrala a zvíťazila nad bolesťou, ktorá sa ma zmocnila, keď mi podrazili nohy, a už ma neopustila. Možno som nemala skutočnú predstavu o tom, čo tu budem robiť dlhodobo, ale chystala som sa na to prísť. Neľutovala som svoje rozhodnutie prísť sem.

V mojom živote bolo veľa vecí, ktoré som ľutovala, ale nedovolila by som, aby toto rozhodnutie bolo jednou z nich. Aj keby som nakoniec v tomto kraji nezostala dlho, mesiac, ktorý som mala rezervovaný v meste Pagosa Springs, by vo veľkej schéme života nič neznamenal. Mal to byť odrazový mostík pre budúcnosť. Možno náplast na minulosť. Povzbudenie pre prítomnosť.

Nikdy nie je neskoro nájsť novú cestu, ako spievala moja priateľka Yuki. Celú tú cestu do Colorada som prešla z nejakého dôvodu a nič nemalo byť márne – ani môj boľavý zadok, plecica, sedací nerv, ani to, ako veľmi moje oči potrebovali tmú a spánok.

Začínala ma bolieť hlava priamo nad obočím, ale to bola len súčasť cesty, stavebný kameň pre budúcnosť. Žiadna bolesť, žiadny zisk.

Ak by som do auta nenastúpila ešte mesiac, aj to by bolo skvelé. No z predstavy, že by som mala byť za volantom ešte minútu, sa mi

chcelo vracať. Možno by som si kúpila ďalšie auto, keď som nad tým premýšľala. Mala som na to peniaze. Mohla by som ich použiť na niečo, čo by som skutočne potrebovala a používala, keďže moje aktuálne nemalo pohon všetkých štyroch kolies.

Teraz. Nové. Darček.

Minulosť zostávala tam, kde bola, pretože aj keď by som ju najradšej zapálila a pozerala sa, ako horí, nemohlo sa to stať.

Hlavne preto, že by som išla do väzenia za dvojnásobnú vraždu, a takéto veci ľudia odsudzovali.

Namiesto toho som pokračovala ďalej bez záznamu v registri trestov a toto bol ďalší krok. Zbohom, Nashville a všetko tam. Dovidenia, Florida. Ahoj, Colorado a hory, vitaj, pokojná, dúfam, že šťastná budúcnosť. Chystala som sa to svinstvo vymiešť zo života. Ako by spievala Yuki: *Ak veci vypustíš do vesmíru, azda ich niekto vypočuje.*

Tá ťažšia časť bola za mnou. Toto bude moja budúcnosť. Ďalší krok v nasledujúcich tridsiatich troch rokoch môjho života.

Mala by som za to poďakovať Jonesovcom. Naozaj. Možno nie za to, že ma využili, ale teraz som aspoň vedela, v čom som sa ocitla a kým som bola obklopená. Aspoňže som sa z toho dostala.

Bola som slobodná.

Mohla som sa vrátiť tam, kde som strávila prvú časť svojho života, pozrieť sa na miesto, kde som naposledy videla svoju mamu. Na to isté miesto, ktoré mala tak rada a ktoré v sebe skrývalo toľko pekných, ale aj tých najhorších spomienok.

Chystala som sa urobiť to, čo som musela, aby som pokračovala vo svojom živote.

Prvým krokom bolo zabočiť doľava na neupravenú cestu, ktorá sa odborne nazývala okresná cesta.

Stískala som volant tak silno, ako som len mohla, keď moje kolesá prekonávali jeden výmol' za druhým, a predstavovala som si poslednú rozmazanú spomienku na mamu, jej zelenohnedé oči, tie isté, ktoré som videla v zrkadle. Jej hnedé vlasy, nie tmavé, ale ani svetlé, boli ďalšou vecou, ktorú sme mali spoločnú, aspoň kým som

si nezačala vlasy farbiť, ale s tým som prestala. Farbiť som si ich začala len kvôli pani Jonesovej. Ale hlavne som si spomenula, ako ma mama pevne objala, kým mi dovolila ísť na druhý deň ku kamarátke namiesto toho, aby som s ňou išla na túru, ktorú plánovala pre nás obe. Ako ma pobozkala, keď ma vysadila, a povedala: „Uvidíme sa zajtra, zlatko!“

Pocit viny, horký a ostrý, taký finálny a smrtiaci ako dýka vyrobená z ocele, ma bodol do žalúdka už asi po milióny raz. A ja som si pomyslela, ako vždy, keď ma prepadol ten známy pocit: *Čo keby? Čo keby som bola išla s ňou? Ako zakaždým, keď som nad tým uvažovala, povedala som si, že na tom nezáleží, pretože sa to nikdy nedozviem.*

Potom som znova zažmurila do diaľky, keď som prechádzala cez väčšiu jamu, a preklínala som skutočnosť, že na žiadnej z týchto ciest nie sú pouličné lampy.

Spätne som si uvedomila, že som mala túto poslednú časť cesty natiahnuť na ďalší deň, aby som neskončila blúdením po horách v tme.

Pretože to neboli len stúpania a klesania s prevýšením, ktoré sa na mňa valili. Boli tu aj jelene, veveričky, zajace a iné hľadavce. Videla som pásovca a skunka. Všetky sa v poslednej chvíli rozhodli, že prebehnú cez cestu a vystrašia ma tak, že som dupla na brzdu a ďakovala Bohu, že nie je zima a na ceste nie je veľa áut. Jediné, čo som chcela, bolo doraziť do svojho dočasného domova.

Našla som človeka menom Tobias Rhodes, ktorý prenajímal svoj garážový byt za veľmi rozumnú cenu. Mala som byť prvým hosťom. Byt nemal žiadne recenzie, ale ponúkal všetko, čo som od prenájmu očakávala, takže som bola ochotná do toho ísť.

Navyše, nebolo na výber nič iné, iba prenájom izby v cudzom dome alebo pobyť v hoteli.

„Váš cieľ sa blíži po ľavej strane,“ ozvala sa navigačná aplikácia.

Stisla som volant a ešte viac prižmurila oči, takmer som nevidela začiatok príjazdovej cesty. Ak bolo v okolí viac domov, v tme som to nedokázala rozoznať. Tento bol naozaj uprostred ničoho.

Čo bolo presne to, čo som chcela: pokoj a súkromie.

Odbočila som na predpokladanú príjazdovú cestu, ktorú označoval len reflexný kolík, a povedala som si, že všetko bude v poriadku.

Nájdem si prácu... budem niečo robiť... a prelistujem si mamin denník a pokúsim sa absolvovať niektoré z túr, o ktorých písala. Aspoň jej obľúbené. Bol to jeden z najväčších dôvodov, prečo sa mi príchod sem zdal ako dobrý nápad.

Ľudia plakali nad koncami, ale niekedy bolo treba plakať aj nad novými začiatkami. Nezabudnem na to, čo som opustila. Ale chystala som sa tešiť aspoň tak, ako sa dalo, z tohto začiatku a z toho, ako sa to skončí.

Jeden deň za druhým, však?

Predo mnou sa črtal dom. Podľa počtu okien a rozsvietených svetiel sa zdal malý, ale na tom nezáležalo. Bokom, možno o dvadsať, možno o tridsať metrov ďalej – táto nočná jazda bola na môj astigmatizmus hrozná – bola ďalšia stavba, ktorá vyzerala ako samostatná garáž. Pred hlavným domom parkovalo jedno auto, staré Bronco, ktoré som poznala, pretože môj bratranec strávil roky prestavbou presne takého istého auta.

Otočila som auto smerom k menšej a menej osvetlenej budove a zbadala som veľké garážové dvere. Pod pneumatikami mi zaškrípali štrky, kamene pukali a narážali do podvozka a ja som si znova pripomenula, prečo som tu a že všetko bude v poriadku. Potom som zaparkovala, zažmurkala som a pretrela si oči, napokon som vytiahla telefón, aby som si znova prečítala pokyny na registráciu, ktoré som si urobila na screenshot. Možno zajtra pôjdem a predstavím sa majiteľovi domu. Alebo ho možno nechám na pokoji, ak on nechá na pokoji mňa.

Konečne som vystúpila z auta.

Toto bol zvyšok môjho života.

A ja sa budem snažiť zo všetkých síl, presne tak, ako ma vychovávala mama. Ako by to odo mňa očakávala.

Trvalo mi asi minútu, kým som so svetlom z mobilu našla dvere – zaparkovala som hneď vedľa nich – a skrinku na kľúč visiacu na kľučke. Kód, ktorý mi poslal majiteľ, fungoval na prvý pokus a v malej skrinke sa nachádzal jediný kľúč. Hodil sa do zámky a dvere sa so

škrípaním otvorili do schodiska naľavo, na ktoré kolmo nadväzovali ďalšie dvere. Zapla som svetlo a otvorila dvere priamo pred tými, ktorými som práve prešla. Očakávala som, že to bude vchod do garáže, a nesklamala som sa.

Prekvapilo ma však, že vnútri nebolo žiadne auto.

Na stenách boli nalepené rôzne formy peny, akú som videla v každom nahrávacom štúdiu, v ktorom som kedy bola, inde boli modré podlahové rohože, pribité klincami. Dokonca tam bolo aj niekoľko starých matracov pritlačených k stenám. Uprostred stál veľký čierny reproduktor štyri na štyri s otlčeným starým zosilňovačom, dve stoličky a stojan s tromi gitarami. Boli tam aj klávesy a základná bicia súprava.

Prehltla som.

Potom som si všimla dva plagáty prilepené na stenách a pomaly som vydýchla. Na jednom bola mladá folková speváčka a na druhom veľké turné dvoch rockových kapiel. Nie country. Nie pop.

Hlavne netreba nad tým premýšľať. Vrátila som sa cestou, ktorou som prišla, a pokrčila som nad skúšobným priestorom plecia. Potom som za sebou zavrela dvere.

Schody sa raz otočili a ja som sa dostala hore, zapla som ďalšie svetlá a s úľavou som si vydýchla. Bolo to presne také, ako ukazovali obrázky: garsónka. Pri stene napravo bola zastrčená normálna posteľ, v rohu stálo vykurovacie teleso, ktoré pripomínalo kachle na drevo, malý stolík s dvoma stoličkami, chladnička, ktorá vyzerala ako z deväťdesiatych rokov, ale koho to zaujímalo, sporák, ktorý tiež musel byť z toho istého desaťročia, kuchynský drez, pár dverí, ktoré vyzerali, že by mohli byť šatníkom, a zatvorené dvere, ktoré, ako som dúfala, viedli do kúpeľne, ktorá bola v ponuke. Nebola tam práčka ani sušička a ja som sa neobťažovala pýtať sa. V meste bola práčovňa, vyhladala som si ju. To by som zvládla.

Podlaha bola drevená a doškriabaná a ja som sa usmiala na malý pohár na zavaraniny, ktorý stál na stole a boli v ňom lúčne kvety.

Jonesovci by sa rozplakali, že toto nie je Ritz, ale pre mňa to bolo dokonalé. Bolo tu všetko, čo som potrebovala, a pripomínalo mi to

dom, v ktorom som bývala s mamou, so stenami obloženými drevom a jednoducho... s teplom.

Bolo to naozaj dokonalé.

Prvýkrát som si dovoľila pocítiť skutočné nadšenie zo svojho rozhodnutia. Teraz, keď som to urobila, som sa cítila dobre. Nádej vo mne vzbĺkla ako rímska svieca. Stačili tri cesty, aby som vyniesla svoje tašky, škatuľu a cestovnú chladničku nahor.

Človek by si myslel, že balenie na celý život bude trvať dni, dokonca týždne. Ak ste mali veľa vecí, mohlo to trvať aj mesiace.

Ja som však veľa vecí nemala. Kadenovi som nechala takmer všetko, keď mi jeho právnik, ktorému som desať rokov posielala vianočné pohľadnice, poslal tridsaťdňovú výpoveď na vysťahovanie z domu, v ktorom sme bývali, deň po tom, čo všetko ukončil. Namiesto toho som odišla o niekoľko hodín neskôr. Vzala som si so sebou len dva kufre a štyri škatule vecí.

Bolo dobre, že sa to stalo, a ja som to vedela. Bolelo to vtedy, bolelo to aj potom. Teraz už však nie.

Ale... stále som si niekedy želala, aby som tomu zradcovi poslala koláč z hovna ako vo filme *Farba citov*. Nebola som dobrý človek.

Práve som otvorila chladničku, aby som do nej mohla dať mäso na sendviče, syr, majonézu, tri plechovky jahodovej limonády a jedno pivo, keď som zdola počula vrzgot.

Dvere. Boli to dvere.

Stuhla som.

Potom som z kabelky vytiahla slzotvorný sprej a zaváhala som – majiteľ by predsa len tak nevošiel, nie? Veď to bol jeho majetok a ja som si ho od neho prenajímala. Podpísala som zmluvu a poslala som mu kópiu svojho vodičského preukazu. Dúfala som, že nebude pátrať po mojom mene, ale ach, ak áno... V niekoľkých prenajatých domoch, v ktorých som bývala, sa majitelia prišli pozrieť, či niečo nepotrebujem, ale len tak sa tam neprechádzali. Len jeden z nich ma prišiel vyspovedať a položil mi veľa nepríjemných otázok.

„Haló?“ zavolala som s prstom na spúšti spreja.

Jediná odpoveď, ktorú som dostala, boli kroky na schodoch. Hlasné klopkanie, ktoré znelo ťažko.

„Haló?“ Tentoraz som zavolala trochu hlasnejšie, napäto som počúvala kroky, ktoré pokračovali po schodoch. Prinútili ma zovrieť sprej v ruke ešte o niečo silnejšie.

Za ten čas, čo som zadržovala dych, lebo to mi malo pomôcť lepšie počuť, som zazrela vlasy a potom tvár zlomok sekundy predtým, ako osoba musela urobiť posledné dva alebo tri kroky.

Nebolo ich viac. Bol to muž. Majiteľ?

Bože, v to som dúfala.

Mal na sebe košeľu bledohnedej farby, zapnutú na gombíky, zastrčenú do tmavých nohavíc, ktoré mohli byť modré, čierne alebo iné, ale kvôli slabému osvetleniu som to nedokázala rozoznať.

Prižmúrila som oči a zopla som ruky za chrbtom, aby som pre istotu skryla slzotvorný sprej.

Na opasku mal zbraň!

Zdvihla som ruky nad hlavu a vykrikla: „Doriti, vezmite si, čo chcete, len mi neubližujte!“

Neznámy mykol hlavou, potom sa ozval chrapľavým drsným hlasom: „Čože?“

Zdvihla som ruky ešte vyššie, plecia som si pritisla na uši a bradou som ukázala na svoju kabelku na stole. „Moja kabelka je priamo tam. Vezmite si ju. Kľúče sú tam.“ Mala som poistku. V telefóne, ktorý som mala v zadnom vrecku, som mala kópie dokladov. Mohla som si objednať inú debetnú kartu, nahlásiť svoju kreditnú kartu ako ukradnutú. O hotovosť, ktorá tam bola, som sa nemusela starať. Nič z toho nemalo cenu môjho života. Nič.

Muž však opäť mykol hlavou. „O čom to, dočerta, hovoríte? Nesnažím sa vás okradnúť. Čo robíte v mojom dome?“ Muž vyslovoval každé slovo, akoby to boli strely.

Počkať.

Zažmurkala som a stále som držala ruky nad hlavou. Čo sa deje? „Vy ste Tobias Rhodes?“ S istotou som vedela, že to je meno osoby,

u ktorej som si rezervovala ubytovanie. Bola tam aj fotografia, ale neobťažovala som sa ju zväčšiť.

„Prečo?“ spýtal sa neznámy.

„Ehm, pretože som si prenajala tento garážový byt. Dnes som sa mala ubytovať.“

„Ubytovať?“ zopakoval muž tichým hlasom. Bola som si istá, že sa mračí, ale bol v medzere v osvetlení a jeho črty zakrývali tieň.

„Vyzerá to ako hotel?“

Ach, ten postoj.

Práve keď som otvorila ústa, aby som mu povedala, že nie, toto nevyzerá ako hotel, ale aj tak som si urobila legálnu rezerváciu a zaplatila za pobyt vopred, zdola sa ozvalo hlasné vrznutie zlomok sekundy predtým, ako iný hlas, jasnejší, mladší, zakričal: „Otec! Počkaj!“

Sústredila som sa na muža, ktorý obrátil pozornosť dole schodmi a jeho horná časť tela zaujala akoby ochranný alebo možno obranný postoj.

Využila som zmenu jeho pozornosti a uvedomila som si, že je to veľký muž. Vysoký a urastený. A na košeli mal nášivky. Zastáva nejakú dobrovoľnícku funkciu?

Srdce mi začalo hlasno biť v ušiach, keď som uprela pohľad späť na zbraň v puzdre na jeho boku, a môj hlas znel zvláštne hlasno: „Ja... môžem vám ukázať svoj rezervačný doklad...“

Čo sa deje? Podviedli ma?

Moje slová prinútili jeho pohľad vrátiť sa ku mne práve v tom istom okamihu, keď sa objavila ďalšia postava. Táto bola oveľa nižšia a štíhlejšia, ale to bolo asi všetko, čo som mohla povedať. Syn toho muža? Dcéra?

Veľký muž sa na novopríchodzieho ani nepozrel. Z jeho slov, vlastne z celej reči jeho tela sršal hnev: „Vlamanie je trestný čin.“

„Vlamanie a vniknutie?“ zmätene som zakričala, moje úbohé srdce stále divoko bilo. Čo sa deje? Čo sa to, doriti, deje? „Použila som kľúč, na ktorý mi niekto dal kód.“ Ako to, že to nevie? Kto to je? Nazaj ma podviedli?

Kútikom oka, pretože som sa tak sústredila na väčšieho muža, som zbadala, že menšia postava, ktorej som sotva venovala pozornosť, niečo zamrmlala popod nos a potom opäť potichu zasyčala: „Otec.“

To prinútilo muža otočiť hlavu smerom k postave, ktorá bola jeho synom alebo dcérou. „Amos,“ zavrčal muž, čo znelo podobne ako varovanie.

Mala som hrozný pocit.

„Musím sa s tebou porozprávať,“ povedala postava takmer šepotom, než sa obrátila ku mne. Menšia osoba na sekundu zastala a zažmurkala. Potom sa spamätala a povedala hlasom, ktorý bol taký tichý, že som sa musela namáhať, aby som ho počula: „Dobrý deň, pani De La Torreová, ospravedlňujem sa za ten zmätok. Sekundu, prosím.“

Kto to, dočerta, je?

Odkiaľ pozná moje meno? Je to nejaký omyl?

Môj optimizmus trval len asi sekundu, pretože v tmenom svetle garsonky začal muž pomaly krútiť hlavou. Potom mi z jeho slov ešte viac zovrelo žalúdok, keď zamrmlal smrteľne vážne: „Prisahám, Amos, radšej nech to nie je to, čo si myslím.“

To neznelo sľubne.

„Dal si ten byt na prenájom po tom, čo som ti doslova povedal, aby si to nerobil, keď si to viackrát nadhodil?“ opýtal sa muž hrozivo tichým hlasom. Znelo to ešte horšie, ako keby kričal. Aj mne sa chcelo kričať, a to sa so mnou ani nerozprával.

Čo však, dočerta, práve povedal?

„Otec.“ Mladší človek sa presunul pod stropný ventilátor, do svetla. Zdalo sa, že je to chlapec, tínedžer, ktorý podľa hlasu mal pravdepodobne dvanásť až šestnásť rokov. Na rozdiel od statného muža, ktorý bol zrejme jeho otcom, mal chudú a hranatú tvár, dlhé tenké ruky a hrudník mu zakrývalo asi o dve čísla väčšie tričko.

Mala som zlý pocit.

V mozgu sa mi vynorila pripomienka, že v okruhu dvesto kilometrov nie je nikde inde miesto na ubytovanie.

Nechcela som zostať v hoteli. S tými som sa už do konca života rozlúčila. Z predstavy, že by som v nejakom zostala, mi bolo zle.

A prenajať si izbu v cudzom dome po poslednom prípade nepri-
chádzalo do úvahy.

„Už som zaplatila. Platba prešla,“ zakričala som a zrazu som spa-
nikárila. Bola som tu, unavená z dlhej jazdy autom a nutkanie niekde
sa usadiť prenikalo priam neodbytno do každej bunky môjho tela.

Chcela som začať odznova. Chcela som vybudovať niečo nové.

A chcela som to urobiť tu, v Pagose.

Muž sa na mňa pozrel. Bola som si celkom istá, že zaklonil hlavu,
kým sa opäť sústredil na dospievajúceho chlapca, rukou opäť máva-
júc vo vzduchu. Hnev vybuchol v celej miestnosti ako granát.

Očividne som bola neviditeľná a moja platba nič neznamenalala.

„To má byť vtip, Am? Povedal som ti, že nie. Nie raz alebo dva-
krát, ale zakaždým, keď si s tým začal,“ prskal muž, priam rozzúrený.
„Nebudeme mať v dome nejakú cudziu osobu. Robíš si zo mňa žarty,
človeče?“ Stále hovoril tichým hlasom, ale každé slovo sa zdalo ako
štekot.

„V podstate to nie je dom,“ zašepkal chlapec, Amos, a potom sa
na mňa pozrel cez plece. Mávol rukou a tá sa mu pritom triasla.

Na mňa.

Nevedela som, čo mám robiť, a tak som mu zamávala naspäť. Zmä-
tená a teraz aj znepokojená.

To napálenému mužovi nepomohlo. Ako by mohlo? „Garáž je sú-
časťou domu! Nezahrávaj sa so mnou,“ zavrčal a rukou urobil odmie-
tavé gesto.

K tej ruke bolo teraz, keď som sa na ňu pozrela, pripojené veľké
rameno. Bola som si celkom istá, že som videla, ako mu na predlaktí
navierajú žily. Čo však hovorili tie nášivky? Pokúsila som sa prižmú-
riť oči.

„Nie znamená nie,“ pokračoval muž, keď chlapec otvoril ústa, aby
sa s ním ďalej dohadoval. „Nemôžem uveriť, že si to urobil. Ako si
mohol, za mojím chrbtom? Zverejnil si to na internete?“ Chlapec krú-

til hlavou. „Plánoval si, že tu ubytuješ nejakých úchylov, kým budem preč?“

Úchylov?

Ja som úchyl?

Reálne som vedela, že ma do toho nič nie je.

Napriek tomu som nedokázala držať jazyk za zubami a prehodila som: „Hm, aby to bolo jasné, nie som úchyl. A môžem vám ukázať svoju rezerváciu. Zaplatila som za celý mesiac dopredu.“

Doriti.

Chlapec sa uškrnul a to prinútilo muža urobiť krok vpred do lepšieho svetla, čím mi poskytol dobrý pohľad do jeho tváre. Na celú jeho tvár.

A aká to bola tvár!

Aj keď som bola s Kadenom, na muža by som sa pozrela vždy. Veď som nebola mŕtva. A on mal takú krásnu tvár.

Nevedela som si spomenúť na jediného vizážistu, ktorému by jeho črty neučarovali. Boli vyrysované, v žiadnom prípade nie pekné, ale mužné, ostré výrazné ústa v prísnom úškrne a husté pozoruhodné obočie. A k tomu pôsobivá, silná čelusť. Bola som si celkom istá, že má aj malú jazvu na brade. Musel mať okolo štyridsiatky.

„Drsný fešák“ bol najlepší spôsob, ako ho opísať. Možno aj „smiešne pekný“, keby nevyzeral pripravený niekoho zabiť, ako vyzeral práve teraz.

Vôbec sa nepodobal na miliónový výzor môjho bývalého, chlapca, z ktorého omdlievali tisícky žien.

A ktorý zničil náš vzťah.

Možno by som mu ten zasraný koláč nakoniec mala poslať. Ešte o tom popremýšlam.

V podstate bol tento muž, ktorý sa hádal s tínedžerom, so zbraňou na opasku a oblečený v niečom, čo mi pripadalo ako uniforma strážcu zákona, neveriteľne pekný.

A... bol ako strieborná líška, keď svetlo dopadlo na jeho vlasy. Mohli byť hnedé alebo čierne zmiešané s oveľa svetlejšou, nápadnou farbou.